

HET GELUK
van
CAVENDON
HALL
BARBARA
TAYLOR BRADFORD

Vertaling Monique de Vré

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Barbara Taylor Bradford
Oorspronkelijke titel: *The Cavendon Luck*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Monique de Vré
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Ilina Simeonova/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

Vertaling *Koning Richard de Tweede* uit: *De werken van William Shakespeare, deel III*, vertaling dr. L.A.J. Burgersdijk, 1885, Uitgeverij E.J. Brill, Leiden

ISBN 978 94 027 0163 0
ISBN 978 94 027 5591 6 (e-book)

NUR 342
Eerste druk juni 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Limited, UK
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel een

De Inghams en de Swanns 1938

Hoofdstuk 1

Cecily Swann Ingham stond op de treden voor het kantoorgebouw van Cavendon Hall en keek om zich heen. Wat een weersomslag, dacht ze. Na een sombere, bewolkte ochtend was het een stralende middag geworden.

Blauwe hemel, geen wolken. Schitterend zonlicht dat door het gebladerte van de bomen filterde. Een perfecte dag aan het eind van de maand juli. Er gleed even een glimlach van genoeg over haar gezicht.

Ze liep de treden af en stak het stalerf over, naar het onverharde pad dat door het park van Cavendon naar het dorp Little Skell leidde.

Terwijl ze voortstapte, moest Cecily plotseling denken aan de verjaardag van haar zoon eerder die maand. Het had die dag gegoten, waardoor hun plannen voor het tuinfeest in het water waren gevallen. Uiteindelijk hadden ze het binnenshuis gevierd. Ze wenste dat het zo'n prachtige dag als deze was geweest. Maar David had niet zo'n moeite met het weer gehad. Hij was negen geworden en hij had van ieder moment genoten, net als zijn broer Walter, die zeven was, en hun zus Venetia, die vijf was. Het was voor de familie een vreugdevolle dag geweest, en dat deed er het meest toe: het plezier dat ze aan de feestelijkheden beleefden, en aan wat Miles 'het bijeenkomen van de clan' noemde.

Toen ze later die nacht in bed lagen, had Miles haar naar zich toe getrokken en zich hardop afgevraagd waar al die jaren waren gebleven. Ze had gezegd dat ze het niet wist en had hem eraan herinnerd dat de tijd altijd vloog wanneer ze samen waren.

Hij had gelachen en haar nog dichter tegen zich aan getrokken en haar haar gestreeld. Even later had ze eraan toegevoegd dat ze het druk hadden gehad met het opvoeden van drie kinderen, het beheren van hun afzonderlijke zaken en het in stand houden van Cavendon.

Ze herinnerde zich dat hij had gezegd hoe dankbaar hij voor alles was, zijn

armen om haar heen had geslagen en zich toen, haar kussend en teder strelend, op haar had laten glijden. Algauw waren ze aan het vrijen met dezelfde opwindning en vreugde die ze altijd hadden gekend.

Nu die nacht haar zo duidelijk voor de geest stond, vroeg ze zich plotseling af of hij haar op de negende verjaardag van haar zoon zwanger had gemaakt. Ze hadden elkaar zo intens begeerd. Het was een hartstochtelijke nacht geweest.

De gedachte aan zwangerschap bleef hangen. Ze was zevenendertig. Als ze inderdaad zwanger was, dan was dat maar zo. Ik moet aan een nieuw kind denken als een geschenk, want mijn vruchtbare jaren zullen binnenkort voorbij zijn. Maar een kind krijgen met een oorlog in het verschiet? Deze gedachte baarde haar zorgen, maar ze duwde haar weg en liep haastig door naar het dorp. Haar geest richtte zich nu op de bergen werk die zij en Miles hadden verzet om Cavendon Hall in stand te houden en de familie te behoeven. Haar broer Harry had zich er ook in vastgebeten, evenals haar vier schoonzussen. Het waren in veel opzichten zware jaren geweest.

Ze hadden stuk voor stuk allerlei offers gebracht en hadden herhaaldelijk hun eigen geld ingelegd om de zaak draaiende te houden.

Maar het was hun gelukt!

De Inghams en de Swanns hadden met hun gezamenlijke inzet wonderen verricht. Cavendon was nu op de goede weg en liep geen gevaar meer.

Maar toch was er, ook vandaag, die afschuwelijke kleine knoop in haar maag. Cecily had die eerder toegeschreven aan haar zorgen om Harry, plus die om Greta, haar secretaresse, maar ze wist instinctief dat geen van beiden de echte reden voor haar ongerustheid was.

Het was iets heel anders, en het zat haar constant dwars, knaagde aan haar, bezorgde haar slapeloze nachten.

Duitsland begon met zijn dreigende Derde Rijk een reusachtige schaduw over Groot-Brittannië te werpen, zoals het al zo lang over Midden-Europa deed. En dat maakte haar gespannen. Het Rijk was sinister en gevaarlijk, en er hing een dreiging van oorlog in de lucht. Cavendon zou gevaar lopen als er

een invasie kwam... Het hele land zou gevaar lopen. Net als Europa. Net als de hele wereld eigenlijk. Dat begreep ze maar al te goed.

Toen Cecily bij de ommuurde rozentuin kwam, stond ze stil en duwde toen de zware eikenhouten deur open en liep de treetjes af. Ze werd meteen omgeven door de geur van laatbloeiende zomerrozen. Ze ademde diep in en ging op een ijzeren tuinstoel zitten. Ze leunde achterover en sloot haar ogen, in een poging even te ontspannen.

Deze prachtige oude tuin was al eeuwenlang niet veranderd; hij was voor haar een verstild toevluchtsoord, al sinds haar jeugd. Ze zat hier bijna iedere dag, al was het maar een paar minuten. Ze was dol op de geur van de rozen, de vredige sfeer achter de hoge bakstenen muren. Deze plek kalmeerde haar bezwaarde gemoed, hielp haar haar geest helder te maken, haar zorgen op een rij te zetten.

Haar gedachten gingen naar haar moeder. Cecily wist dat ze druk bezig was zich voor te bereiden op oorlog, samenwerkte met de vrouwen in de drie dorpen, die lid waren van het Women's Institute. Het werd geleid door Charlotte, die voorzitter was, en bestond uit een verbazingwekkende verzameling dorpsvrouwen, die oplossingen hadden aangedragen om het leven gemakkelijker te maken als er inderdaad oorlog kwam.

'Natuurlijk komt die,' mompelde Cecily voor zich uit. De premier, Neville Chamberlain, meende dat hij Adolf Hitler gunstig kon stemmen, hoewel die Oostenrijk al geannexeerd had en zijn oog had laten vallen op Sudetenland in Tsjechoslowakije.

Winston Churchill, daarentegen, begreep hoe zinloos en vreselijk gevaarlijk een politiek van verzoening was en bleef de regering voorhouden dat er oorlog op komst was. Churchill had gelijk, daar was ze van overtuigd, hoe afschuwelijk die gedachte ook was.

Het gebrom van een laagvliegend vliegtuig onderbrak Cecily's gedachten, en ze sprong overeind en hief haar hoofd naar de blauwe lucht, en meteen verdween die eerste angstflits.

Op het vliegtuigje stond niet het embleem van nazi-Duitsland, de swastika.

Het was dat van Noel Jollion, de negentienjarige zoon van commandant Edgar Jollion van de Royal Navy, die aan de andere kant van het dorp Mowbray woonde, vlak bij High Clough. De commandant had in een lang weiland op zijn land bij Burnside Manor een landingsbaan aangelegd, omdat zijn zoon dol was op vliegen.

Cecily ging weer op de tuinstoel zitten en probeerde haar zorgen over de oorlog van zich af te zetten. Maar deze middag vond ze dat moeilijk. Ze lieten haar niet los.

De week ervoor had Hanson haar en Miles meegenomen naar de reusachtige kelders van Cavendon en hun de voorbereidingen voor de oorlog laten zien waarmee hij was begonnen.

De kelders, met hun gewitte muren en geveegde vloeren, waren altijd fris en schoon. Hanson had hun op een stapel veldbedden gewezen die hij uit de opslag had gehaald. Er stonden banken, leunstoelen en tafeltjes, die allemaal op zolder hadden gestaan. De graaf had hem opgedragen de kelders zo comfortabel mogelijk te maken, voor het geval ze erin zouden moeten leven. Ook zouden alle schilderijen en andere kunstvoorwerpen in de kluisgewelven worden geplaatst zodra Groot-Brittannië en Duitsland elkaar de oorlog verklaarden, had hij hun verteld.

Het scheen haar toe dat Hanson zoals gewoonlijk heel efficiënt was geweest. Er stond zelfs een koelkast, die was gekocht bij Harrods en door een Harrods-bestelwagen was bezorgd. Wat zouden ze zonder Hanson moeten beginnen? Hij zou in december eigenlijk met pensioen moeten gaan. Hij was zesenzeventig en al vijftig jaar bij Cavendon in dienst. Ze hoopte vurig dat het niet zou gebeuren. Hij leek nog topfit, en ze hadden hem nodig.

Met tegenzin verliet Cecily haar toevluchtsoord en vervolgde haar weg naar het huis van haar ouders in het dorp. Maar eerst zou ze langsgaan bij de woonwagen waarin Genevra woonde. Ze moest met haar praten.

Hoofdstuk 2

Toen Cecily de bocht in het onverharde pad om kwam, zag ze Genevra meteen – ze zat op het trapje van de wagen op haar te wachten. Ze had zoals gewoonlijk een oude jurk uit Cecily's modezaak aan, die haar door Cecily's moeder was gegeven. Hij was van rood-wit gestreept katoen, een zomerjurk, en hij stond haar goed.

De zigeunerin stak haar hand op en zwaaide.

Glimlachend zwaaide Cecily terug. Ze merkte op dat er een houten stoel voor haar klaarstond. Dat attente gebaar deed haar plezier.

Genevra had een opgewonden uitdrukking op haar gezicht en straalde iets verwachtingsvols uit. Ze was negenendertig, even oud als Miles, maar dat zag je niet aan haar, ze leek veel jonger. Ze was nog steeds een knappe vrouw, donker, exotisch, en haar weelderige haar was nog even ravenzwart als in haar jeugd.

Toen ze vijf jaar eerder hun wagens naar het lagergelegen veld hadden verplaatst, had Genevra Cecily voor het eerst in haar wagen uitgenodigd om een glas muntthee te drinken. Omdat Cecily haar niet had willen kwetsen en zich verplicht had gevoeld de uitnodiging aan te nemen, was ze naar binnen gegaan, en ze had er tot haar grote verbazing een schatkamer aangetroffen.

Genevra was schilderes, en wel een met talent. De schilderijen aan de wanden van het bijzonder nette woongedeelte hadden Cecily met stomheid geslagen. Het waren merendeels landschappen van Cavendon, uitgevoerd in heldere, levendige kleuren. Later had DeLacy haar verteld dat ze zouden worden gekenmerkt als naïeve kunst.

Toch hadden ze stijl, een unieke eigen stijl. 'Genevra's stijl' noemde Cecily hem. De schilderijen waren krachtig, indrukwekkend, vingen meteen je blik. Maar wat nog boeiender was, was de gloed die over de felle kleuren lag, een vreemde glans op het doek.

Cecily had al gauw ontdekt dat Genevra al schilderde sinds ze klein was. Haar broer Gervaise had haar aangemoedigd, en toen ze ouder werd, had hij doeken en olieverf voor haar gekocht wanneer hij zich dat kon veroorloven. Ze was volledig autodidact, een begenadigd natuurtalent.

Cecily had meteen gevraagd of ze er een mocht kopen. Genevra had geweigerd en haar in plaats daarvan een schilderij als geschenk aangeboden. Ten slotte had Cecily er een uitgekozen dat veel in haar losmaakte, haar veel zei. Op het schilderij stond een hoek van de hoge muur in de rozentuin met een overdaad aan laatbloeiende rozen – een mengeling van verschillende tinten roze en verbleekt rood tegen een achtergrond van grijze steen.

Genevra liep het trapje af om Cecily te begroeten; zoals altijd maakte ze een kniebuiginkje, als een soort eerbetoon, terwijl ze Cecily's uitgestrekte hand in de hare nam.

'Ik heb een stoel klaargezet, Mrs. Miles,' zei Genevra, op de houten stoel wijzend.

'Dank je,' zei Cecily zacht, en ze ging zitten.

Genevra nam haar plaats op het trapje weer in.

Cecily staaarde Genevra met gefronste wenkbrauwen aan. Ze vond haar er niet zo best uitzien, een beetje vermoeid ook. 'Je bent toch niet weer ziek geweest?' vroeg ze bezorgd. Ze had haar tien dagen niet gezien.

Genevra glimlachte flauwtjes. 'Nee, niet ziek. Maak het góéd.'

'Je ziet er wat pips uit.'

'Ik ben niet ziek, kleine Cecily,' mompelde Genevra, haar opnemend met een alwetende blik. 'Ik zou de eerste zijn die dat wist. En dan vertel ik het aan jou, en dan ben jij de tweede die het weet. Ik ga niet dood. Nog niet.'

'Niet boos zijn. Ik geef om je, Genevra.'

'Aye. Dat weet ik, Mrs. Miles.'

'Ik ga dinsdag met Miles weg. We gaan op bezoek bij Lady Daphne en Mr. Hugo in Zürich. Als je iets nodig hebt terwijl ik weg ben, zal mijn moeder je helpen.' Ze glimlachte naar haar. 'Je hoeft alleen maar bij haar langs te gaan.'

Genevra knikte. 'Je gaat op vakantie. Dat heeft Mrs. Alice me verteld.'

‘Twee weekjes maar. Miles heeft rust nodig...’ Cecily hield op met praten. Ze had plotseling een vreemde uitdrukking op Genevra’s gezicht gezien. ‘Wat is er? Is er iets?’

‘Ik zie dingen. Het overkomt me gewoon. Dat weet je.’

Cecily knikte, hield zich stil. Na al die jaren wist ze dat ze zich niet moest verroeren. En haar mond moest houden.

‘Je zult dapper moeten zijn, kleine Ceci, zoals je altijd bent geweest. Er zullen mensen doodgaan. Er komt oorlog. Een grote oorlog. Slechte tijden. Er gaan verschrikkelijke dingen gebeuren.’ De zigeunerin stokte, sloot haar ogen. Even later deed ze ze open en voegde eraan toe: ‘Je zult op Cavendon heersen. Dat heb ik altijd geweten.’

‘Waarom nu?’ vroeg Cecily met een frons in haar voorhoofd.

‘Wat bedoel je?’ Genevra staaarde Cecily aan.

‘Waarom vertel je me dat nú? Meestal ben je nogal terughoudend, niet altijd zo openhartig.’

‘Omdat ik weet dat jij me gelooft, mijn voorspellingen voor waar aanneemt... ze begrijpt.’

‘Ja, dat is waar, Genevra.’

‘De toekomst. Die zal van jou zijn, Ceci. En je zúlt heersen.’

‘Met Miles?’

Genevra gaf geen antwoord; ze staaarde naar Cavendon Hall, dat hoog op de heuvel boven hen stond. Het huis in de gouden gloed, glanzend in het zonlicht. Een gezegend huis.

‘Wanneer je zo vreemd klinkt, begrijp ik niet zo goed wat je bedoelt,’ protesteerde Cecily, Genevra’s starende blik beantwoordend.

‘Er komen slechte tijden.’

‘Heb je het dan over de oorlog?’

Genevra hield haar hoofd scheef. ‘Het léven. Zware tijden. Slechte tijden. Dood, vernieling, verdriet, pijn. Veel leed. Het komt allemaal.’

Genevra wendde haar hoofd af en keek nogmaals naar Cavendon. Onverwachts vulden haar ogen zich met tranen. De gouden gloed die de muren

meestal verguldde, was verdwenen. Het goudgele licht was weg. Er rustte doem op het huis. Het grote landhuis was in schaduwen gehuld... schaduwen die steeds donkerder werden. Ze sloot haar ogen en voor haar geestesoog zag ze reusachtige zwarte wolken om het dak zweven. Ze hoorde donderslagen, zag witte bliksemflitsen.

Na een poosje deed Genevra haar ogen weer open en zei zacht: 'Tumúlt. Cháos.' Ze schudde haar hoofd, zweeg en veegde met haar vingertoppen haar tranen weg.

Er viel een lange stilte.

Genevra glimlachte flauwtjes. 'Swanns zullen heersen.'

Cecily zei: 'Cavendon heeft de afgelopen jaren voorspoed gekend. Dat blijft toch zo? Er zal toch niets veranderen?'

'Altijd verandering. Voorspoed. Tegenspoed.' Genevra schudde haar hoofd en boog zich voorover; haar blik werd indringend. 'Geluk komt. Geluk gaat. Niemand weet het... Niemand kan bepalen of hij voor- of tegenspoed krijgt... dat bepaalt het leven. Je kunt er niets aan veranderen, kleine Ceci. Begrijp je me?'

'Ja, Genevra, en dank je wel.'

Hoofdstuk 3

De voordeur vloog plotseling open, en Alice schrok op en sprong meteen overeind toen Cecily met een brede glimlach op haar gezicht binnenkwam. Cecily liep snel op haar moeder af en kuste haar, terwijl ze haar stevig omhelsde.

‘Het spijt me dat ik te laat ben, mam,’ zei ze; daarna keerde ze zich om en sloot de deur achter zich.

‘Geeft niet, Ceci, ik was alleen maar wat administratie aan het doen,’ zei Alice, en moeder en dochter liepen samen de kamer in. Ze gingen in twee leunstoelen zitten die tegenover elkaar stonden, en Alice zei: ‘Je ziet er vandaag schattig uit, liefje, maar lichttroze heeft je altijd goed gestaan.’

‘Bedankt, ik weet het. U ziet er zelf ook mooi uit, mam.’

‘Uiteraard. Ik heb een jurk aan die mijn dochter voor me heeft gemaakt. Ik vind hem leuk en hij zit lekker en hij is koel op een warme dag als vandaag.’

‘Ik heb er een nieuwe versie van gemaakt, ook van katoen,’ vertrouwde Cecily haar toe. ‘Een soort wikkellijurk, bijna als een peignoir, en je kunt hem aan één kant dichtstrikken. Ik maak voor de wintercollectie iets in dezelfde stijl van lichte kasjmier. Ik zal er een paar voor u meenemen wanneer ze klaar zijn.’

‘Bedankt, liefje, je bent altijd zo attent.’

‘Doe niet zo raar. U bent mijn moeder, u mag van me hebben wat u maar wilt. Maar goed. Toen we elkaar gisteren aan de telefoon hadden, zei u dat u een plan had. Wat voor plan?’

‘Ik wil een gemeenschappelijke moestuin aanleggen voor het dorp. Ik ben meteen naar tante Charlotte gegaan en heb om een stuk grond gevraagd. Ze heeft het aan de graaf gevraagd, en hij vond het een geweldig idee, heel praktisch, en hij heeft me direct een stuk grond gegeven.’

Alice knikte terwijl ze haar zin afmaakte en keek zelfingenomen. ‘Het is al geregeld. Zo eenvoudig was het – ik hoefde het alleen maar te vragen.’

Alice stond op en wenkte Cecily. 'Kom mee naar mijn bureau en schuif een stoel bij. Ik wil je de indeling laten zien.'

Even later zaten ze samen voor het bureau van Alice, waar de papieren van haar Women's Institute lagen uitgespreid, samen met de gedetailleerde plattegrond van het veld dat de gemeenschappelijke moestuin zou worden. De grond zou beplant en verzorgd worden door vrijwilligers.

Cecily keerde zich naar Alice en zei: 'Het is zeker een praktisch idee. Voedsel zal een probleem worden als er oorlog komt.'

'Wanneer er oorlog komt,' corrigeerde Alice haar.

'Maar al te waar,' stemde Cecily in, en toen zei ze op ietwat vreemde toon: 'U had ook Miles om een stuk grond kunnen vragen, of zelfs uw zoon. Harry runt toch met Miles het landgoed?'

'Je hebt gelijk, dat had ik kunnen doen, Ceci. Maar ik denk dat dat niet juist was geweest. De zesde graaf blijft de zesde graaf; hij is nog niet dood en het is zijn land. Ik vond het niet meer dan fatsoenlijk om hem te benaderen, via tante Charlotte.'

'Nu begrijp ik het, mam,' antwoordde Cecily, en ze lachte Alice warm toe.

Ze keek naar het grote vel papier en zag hoe slim het stuk grond was ingedeeld om als moestuin te fungeren.

Elk vierkant lapje grond was aangegeven, en de naam van de groente die erin geteeld zou worden, stond erin geschreven. 'Aardappelen, wortelen, pastinaken,' las Cecily hardop. 'Uien, spruitjes, kool, bloemkool...' Ze hield op, lachte plotseling en schudde haar hoofd. 'U bent een meester in het plannen, mama! Harry zal zijn talent voor tuinieren en landschapsinrichting wel van u hebben.'

'Hemeltje, nee, hij is er zoveel knapper in dan ik,' protesteerde Alice, en toen draaide ze zich om in haar stoel. Ze keek haar dochter veelbetekenend aan. 'Heb je al met Harry gesproken? Over die... persoon... je weet wel.'

Cecily schudde nee en antwoordde zacht: 'Nee. Het is de bedoeling dat we elkaar later op de middag zien.'

'Zijn affaire met die scandaleuze vrouw begint uit te lekken!' riep Alice uit,

plotseling boos klinkend. ‘Hij denkt dat het een groot geheim is, maar dat is niet zo, en je vader weet er nu ook van. Hij is woedend. Je weet hoe een grote hekel *his lordship* aan schandalen heeft. En een schandaal zal er komen rond je broer.’

‘Ik ben het helemaal met u eens, mama, maar het is een volwassen vent. Veertig jaar oud, om precies te zijn. Hij zal tegen me zeggen dat het me niks aangaat.’

‘Maar je gaat wel met hem praten?’ Alice klonk ongerust, en er lag een bezorgde blik in haar ogen.

‘Ja, dat beloof ik. Morgen zal ik het doen,’ stelde Cecily haar moeder gerust.

Alice knikte en tuitte haar lippen. Ze klonk gelijkmoediger en rustiger toen ze zei: ‘Hij zou beter moeten weten dan zich met haar in te laten. Pauline Mallard is een getrouwde vrouw. Bovendien is ze een Amerikaanse erfgename die in mondaine kringen verkeert en een luxeleventje leidt in Londen en New York. En nu in Harrogate. Maar ik neem aan dat je dit allemaal al weet.’

‘Ja, nou, inderdaad, mam.’

‘Uiteindelijk zal ze hem een loer draaien, je zult het zien. En niet alleen dat – ze is ook een stuk ouder dan hij.’

‘Maar behoorlijk mooi, heb ik gehoord,’ onderbrak Cecily haar.

‘En behoorlijk promiscue... dat is wat ik gehoord heb,’ bracht Alice ertegen in – ze wilde duidelijk het laatste woord hebben.

‘Nadat Genevra me die boodschap had gegeven, zei ze zomaar ineens iets vreemds. Ze zei dat ik niets tegen Harry mocht zeggen over “die vrouw”. Dat verraste me. Genevra zei daarna dat zij hem zou laten vallen en dat niet zij zijn bestemming was, maar een andere vrouw.’

Alice staarde haar aan. ‘Hoe zou Genevra iets van Pauline Mallard kunnen weten? Denk je dat hij haar heeft meegenomen naar het huis hier? En dat Genevra hen samen heeft gezien?’

‘Nee, ik weet zeker van niet. Ik werd echter wel getroffen door de manier waarop ze het zei, zo zeker van wat ze had gezien in haar visioenen van de toekomst. En dan de manier waarop ze het woord “bestemming” gebruikte...’ Cecily klonk nadenkend.

Ze schraapte haar keel en vervolgde langzaam: 'Genevra heeft zo haar eigen manier van spreken, mam. Schokkerig, een beetje staccato, en haar zinnen bestaan voornamelijk uit eenvoudige woorden. Ik vond het dan ook eigenaardig dat ze een woord als "bestemming" gebruikte, aangezien ze niet kan lezen.'

'O, maar dat kan ze wel!' riep Alice uit.

'Weet u het zeker?'

'Natuurlijk. Ik heb het haar geleerd.'

Cecily was zo verbaasd dat ze Alice met open mond aanstaarde. 'Wanneer hebt u dat gedaan en waarom hebt u me dat nooit verteld?'

'Dat is nooit bij me opgekomen. Het gebeurde zo'n beetje... bij toeval. Toen jij in Londen bij tante Dorothy en oom Howard was gaan wonen, liet ik een paar oude jurken van jou bij haar afgeven. Ze kwam naar me toe om me te bedanken en informeerde naar jou. Ze was heel intens, en het viel me toen op dat ze een sterke band met jou had, Ceci, en dat ze zich zorgen om jou en je welzijn maakte. Ik liet haar een paar van die eerste artikelen over je ontwerpen in de modetijdschriften zien. Toen bekende ze dat ze niet kon lezen. Ik heb het haar geleerd. Ze heeft naast me zittend leren lezen.'

'Wat lief dat u dat hebt gedaan.' Cecily was onder de indruk en dat was van haar gezicht af te lezen.

'Ze was een en al waardering.' Alice aarzelde even en vroeg ten slotte: 'Heb jij ooit het gevoel gehad van... zo'n band tussen jullie, Cecily?'

'O, ja. En die voel ik nog steeds. Ze vertelde me vijftientig jaar geleden al dat Swanns zouden heersen. Ja, er is dus wel een band tussen ons.'

'Wat heeft ze vijftientig jaar geleden precies gezegd?' vroeg Alice nieuwsgierig.

'Het was niet iets wat ze echt zéí... Ik liep haar een keer tegen het lijf op het onverharde pad. Ze pakte een lange tak en tekende in de aarde een vierkant met een soort vogel erbovenop. Ik vroeg haar wat dat betekende, maar dat wilde ze me niet vertellen. Toen zei ze dat het niks was en rende weg.'

'En vertelde ze je vandaag wat het betekende?'

‘Nee. Ik heb het jaren geleden uitgedokterd. Het vierkant stelde Cavendon Hall voor en de vogel een zwaan. Wat ze met die tekening zei, was dat de Swanns en de Inghams zich zouden verbinden.’

Alice was even stil en zei toen zacht: ‘Ze had toen niet kunnen weten dat je leven de wending zou nemen die het genomen heeft. Dat jij, een Swann, zou trouwen met de zoon van een graaf. Er moet dus waarheid schuilen in haar bewering dat ze helderziend is, dat ze het vermogen heeft de toekomst te voorspellen. Jij gelooft haar voorspellingen, hè?’

‘Ja. Ik heb ze altijd geloofd, en dat zal ik altijd blijven doen.’ Cecily pakte haar moeders hand. ‘Ze heeft me het bewijs geleverd. Op onze trouwdag gaf ze ons een papiertje. Er stond op: “Swann heerst”, en de tekening stond er-naast.’

Nadat Cecily was vertrokken, liep Alice met haar gieter de tuin in. Terwijl ze van bloembed naar bloembed wandelde, bleef ze met haar gedachten bij de Swanns en de Inghams.

Bloedlijnen. Haar drie kleinkinderen hadden gemengd bloed: dat van de Inghams en de Swanns. Net als Cecily vroeg ze zich wel eens af of er nog andere leden van de twee families waren geweest die een nakomeling hadden voortgebracht. Of misschien twee. Ze had geen idee.

Alleen Charlotte Swann Ingham zou dat weten. Zij bezat de archiefboeken die eeuwen teruggingen, opgeborgen in een brandkast, een brandkast die zich nu in Cavendon Hall bevond. Hij stond in haar kleedkamer. Nadat ze haar dit had verteld, had Charlotte haar een gesloten envelop overhandigd en haar verteld dat de nieuwe code voor de brandkast daarin zat. ‘Geef hem alsjeblieft aan Cecily en zeg haar dat ze hem achter slot en grendel moet bewaren,’ had Charlotte haar vervolgens opgedragen, en dat had Alice gedaan.

Alice zette de gieter neer en liet zich op de tuinstoel zakken, en zo bleef ze even over de heide uitkijken. Het was eind juli, en maandag zou het 1 augustus zijn. Dan zou de heide gaan bloeien, en binnen een paar weken zouden de heidevelden eruitzien als een golvende lavendelzee.

David, Cecily's oudste zoon, had ogen die de kleur van de heide hadden, de lavendelkleurige ogen die zo'n uniek Swann-kenmerk waren. Verder leek hij sprekend op zijn vader, Miles. Walter had dezelfde ogen, maar hij had ook Cecily's huid- en haarkleur en haar fijne gelaatstrekken. En wat de vijfjarige Venetia betrof: zij was een echte Ingham, met haar goudblonde haar en helderblauwe ogen. Alice lachte stilletjes toen ze bedacht hoeveel Venetia op Lady Dulcie leek toen die even oud was.

Kleinkinderen. Ze waren een kostbaar bezit, en ze zou er dolgraag meer willen hebben. Harry wilde ook een gezin hebben, dat had hij een paar maanden geleden gezegd. Hij zou graag getrouwd willen zijn, had hij haar toevertrouwd, en een kind of kinderen willen krijgen.

Hij had het in zich een goede vader te zijn, dat leed voor haar geen twijfel. Maar Pauline Mallard, van wie men dacht dat ze achtenveertig was, kon zeker geen kinderen meer krijgen. Er welde een vlaag woede in Alice op. Meteen duwde ze hem weg. Ze zou geen gedachten aan die vrouw verspillen.

Even later won haar natuurlijke meelevendheid het van haar irritatie en haar ongerustheid over Harry. Ze had plotseling met hem te doen.